

Îngerii și potopul: Cazuri în comparație

23 aprilie 2004

Gili Cârstea

Deoarece suntem cu toți de acord că Biblia se explică singură, vă invit să punem alături două cazuri în care devastări majore afectează viața și cursul lucrurilor pe această planetă.

Îngerii din Apocalips 7

De pe insula Patmos, ucenicul iubit ne oferă o înregistrare a descoperirilor pe care Dumnezeu i le-a oferit pentru ultima generație. Cartea lui nu prezintă o descriere cronologică a scenelor finale ale mării controversate, ci, mai degrabă, scurte cadre sau secvențe a căror înlănțuire oferă o imagine corectă a evenimentelor care vor produce sfârșitul planetei Pământ.

Dintre aceste secvențe, cea din capitolul 7 este plină de învățături cu privire la dinamica nimicirii. Acolo sunt prezentați patru îngeri, așezați în cele patru puncte cardinale, a căror misiune este să împiedice declanșarea anumitor catastrofe planetare, forțe care deja există și care sunt potențial capabile să ruineze această planetă.

„După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!” (Apocalips 7:1-3).

Ultima parte a acestor versete pare să spună că misiunea îngerilor este să „vatăme pământul și marea.” Dar în prima parte se spune foarte clar că misiunea lor este să țină cele patru vânturi ale pământului, „ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.”

Explicația aceasta implică faptul că pe planeta noastră există deja anumite forțe devastatoare, numite „vânturi ale pământului.” Rolul acestor îngeri este de a

împiedica declanșarea lor din motive legate de operațiunea de salvare pe care cerul tocmai o desfășoară pe planeta Pământ. Ei trebuie să împiedice acele dezastre până când „vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeuului nostru.” Prin urmare, atâta timp cât sigilarea nu s-a încheiat, acești îngeri sunt anunțați că misiunea lor trebuie să continue.

Care sunt realitățile din spatele acestei metafore pe care o vede Ioan? Civilizația noastră, pe care tot Ioan o numește ca fiind „cei ce prăpădesc pământul,” în goana ei după confort, fericire și prosperitate, a produs anumite consecințe pe care comunitatea științifică le consideră a fi devastatoare. Hotărâți să ne luăm destinul în propriile mâini, fără să respectăm instrucțiunile Creatorului acestei planete, noi am pornit pe drumul cunoașterii, experimentării și producerii de mijloace pentru susținerea vieții.

Industrializarea a început în urmă cu aproximativ 200 de ani, pornind de la roată și viteza calului. Astăzi, în 2004, la câteva generații de atunci, trăsura a fost înlocuită de aeronave, iar viteza a depășit-o de câteva ori pe cea a sunetului. Acum patru generații mesajele erau transmise de poștașul călare; astăzi comunicațiile via internet leagă întreaga comunitate, indiferent de locație. Nu demult, cruzimile omenеști erau doar la distanța zborului unei sulite. Astăzi avem posibilitatea, cu potențialul nuclear de care dispunem, să distrugem planeta de câteva ori la rând și tot ne mai rămân suficiente focoase.

Aceste schimbări fundamentale aduse de societatea industrială, iar mai recent de cea informațională, nu au fost făcute fără costuri majore. Ecosistemul a fost afectat ireversibil, iar consecințele pe termen scurt încep să-și arate colții: Furtuni devastatoare, tornade, inundații, incendii de păduri, aer și apă poluate, afectarea straturilor superioare ale atmosferei.

La toate acestea se adaugă efectele războaielor și experimentelor militare, în special cele în domeniul armelor nucleare, care au eliberat în spațiu enorme cantități de substanțe toxice. Acestea nu dispar, așa cum avem noi impresia. Ele doar se transformă, și astfel transformă mediul natural. La acestea se adaugă experimentele pentru manipularea vremii, prin declanșarea unor explozii în stratosferă.

În ultima vreme capacitatea de a afecta mediul s-a modernizat. Poate ați auzit de proiectul HAARP, în care ionosfera este bombardată cu o cantitate uriașă de radiofrecvență, de ordinul giga-waților, în spectrul 2-10 MHz. Această imensă cantitate de energie transformă ionosfera într-o oglindă „încinsă,” capabilă de fenomene dintre cele mai bizare. Sub efectul unor asemenea emisii, comunicațiile planetare pot fi blocate total; zone locale de pe glob pot fi prăjite literalmente; pot fi produse la comandă fenomene naturale, ploi torențiale, cutremure, furtuni, secete; în același timp pot fi realizate comunicații cu submarine aflate la mare adâncime. Acestea sunt doar efectele cunoscute. Dar care vor fi efectele nebănuite ale unor astfel de experimente? Pe această planetă, orice activitate are efecte dăunătoare, de la prietenosul automobil până la galaxia de proiecte militare secrete.

Omenirea de astăzi nici nu visează că liniștea și pacea pe care încă și le permite nu sunt decât eforturile celor patru îngeri de a ține „vânturile pământului” în loc. Fără ei, ele ar fi afectat letal civilizația acestei planete bolnave.

Ce se va întâmpla atunci când îngerii vor fi eliberați din misiunea aceasta de împiedicare a vânturilor? Observați că încheierea misiunii lor este legată de un eveniment numit „sigilare.” Este un moment în care fiecare persoană a hotărât definitiv de ce parte dorește să fie în marea controversă. Ni se spune că sigilarea este „o confirmare în adevăr, atât intelectuală cât și spirituală, încât ei nu mai pot fi clintiți.” Confirmare intelectuală în adevăr, adică ei știu sigur adevărul despre caracterului lui Dumnezeu și implicațiile din marea controversă. O confirmare spirituală în adevăr, adică păcatele lor au fost șterse, legea a fost scrisă în inimile lor și au devenit părtași de natură divină.

Când această lucrare a fost realizată, misiunea celor patru îngeri se încheie. Ce urmează? Plăgile. Ele nu sunt altceva decât acele „vânturi” pe care îngerii le-au ținut în frâu ca sigilarea să poată fi realizată. Aceste șapte dezastre care vor lovi pământul sunt văzute de mulți ca fiind mânia lui Dumnezeu vărsată peste vrăjmașii Lui, care nu au prețuit dragostea Sa mântuitoare. Dacă ar fi așa, atunci cei patru îngeri au ținut în loc urgia lui Dumnezeu, nu vânturile pământului. Misiunea lor era să-L oprească pe Dumnezeu să nu „vatăme” pământul, ceea ce nouă ni se pare inacceptabil.

În limbaj apocaliptic, noi numim încheierea misiunii acestor îngeri ca fiind închiderea harului, sau retragerea protecției divine de peste afacerile acestei planete. Nu Dumnezeu decretează un timp al acestei retrageri a harului. El doar constată că harul mântuitor nu mai are "obiectul muncii," deoarece fiecare persoană a luat o hotărâre clară și definitivă. Omenirea deja se închina stăpânitorului acestui veac, care cerea insistent ca Dumnezeu să Se retragă de pe pământ. Acum voia lor este îndeplinită. Vor avea posibilitatea să demonstreze încă o dată că lumea aceasta funcționează și fără ajutorul lui Dumnezeu. Încă o dată, deoarece lumea aceasta a mai avut ocazia să vadă cum funcționează ea fără ajutorul lui Dumnezeu.

Potopul

Înțelegând corect principiile neprihănirii descrise în Apocalips 7, nu ar fi corect să le aplicăm și celui alt mare cataclism care a lovit planeta? Un Dumnezeu al neprihănirii nu va lucra oare după aceleași principii de drept în toate circumstanțele în care operează o lume nelegiuită?

Structura de mediu și climatul erau foarte diferite înainte de potop. Geneza 1 ne spune că planeta Pământ era acoperită complet de apă, înainte ca Dumnezeu să o organizeze pentru viață. În ziua a doua a creației Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape.” Și Dumnezeu a făcut întinderea

și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua. Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului și să se arate uscatul!” Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.”

Ni se spune aici că apele au fost despărțite de o „întindere” care a fost numită cer, cerul atmosferic al acestei planete. Astfel, o parte a apelor a fost ridicată deasupra atmosferei, iar cealaltă parte a rămas pe pământ și a fost „strânsă” la un loc, formând mările și dezgolind uscatul. Apa care a fost ridicată deasupra atmosferei a transformat pământul într-o seră uriașă, în care nu existau anotimpuri, schimbări bruște de temperatură, vânturi puternice sau ploi. Vegetația era udată de roua care se forma dimineața datorită slabei modificări de temperatură dintre zi și noapte. Pătura de apă de deasupra atmosferei avea și alte roluri binecuvântate. Era în primul rând un strat protector pentru radiațiile nocive ale soarelui, lucru care permitea perioade de viață extrem de lungi pentru locuitorii planetei. Apoi ea se dovedea a fi o protecție perfectă împotriva meteoriților care intrau în zona de atracție a pământului, aceștia fiind mistuiți cu mult înainte de a atinge suprafața, datorită frecării imense la care erau supuși în acel strat gros de apă. Și avea, probabil, multe alte funcții benefice, pe care acum nici nu ni le putem imagina. Acest aranjament al lui Dumnezeu era stabil doar sub reguli stricte de comportare și interacțiune cu ecosistemul din partea oamenilor.

Întorcând spatele lui Dumnezeu, generația aceea de oameni s-a găsit într-o situație complet nouă. Disprețuind instrucțiunile Fabricantului pentru folosirea planetei, oamenii au început să trateze mediul cu destulă violență. Istoria ne-a învățat un lucru: Ori de câte ori oamenii au afectat regulile ecosistemului, simultan cu disprețuirea lui Dumnezeu, dezastrul a fost la ușă. Întrebarea noastră este: A făcut acea generație ceva care să fie o violare a regulilor de mediu?

Tot ce făceau era o pervertire a creațiunii, începând cu „toate întocmirile gândurilor din inima” oamenilor, care erau „îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Gen 6:5). „Numai spre rău” înseamnă împotriva lui Dumnezeu și a regulilor vieții pe noua planetă.

Planeta avea acum un alt stăpânitor decât Făcătorul ei, iar sub administrația lui, viața funcționa complet diferit, după principiul: „Descurcă-te singur sau mori.” Ei au început să organizeze planeta după reguli complet diferite. Au început să proiecteze căi de supraviețuire fără Dumnezeu și împotriva Lui. Au început să ridice infrastructuri de transport, comunicare, piață, administrație, agricultură și alimentație adaptate stării lor de păcat. Erau porniți să construiască o lume complet nouă, fără Dumnezeu. O asemenea activitate la scară planetară produce consecințe planetare. Refuzând să se consulte cu Creatorul, ei au produs consecințe devastatoare.

Lumea noastră de astăzi funcționează sub călăuzirea aceluiași creier nelegiuit ca și generația lui Noe. Priviți ce am făcut noi din planeta asta în mai puțin de 300 de ani de industrializare. Până și oameni care nu cred în Dumnezeu trag alarma că modul nostru de viață este letal pentru ecosistem. Dar imaginați-vă ce au putut antediluvienii să facă pe această planetă în 1400 de ani, cu puterea unui asemenea intelect, cu o viață așa de lungă, și cu mândria ca mod de viață. Au început și ei tot de la unelte de aramă și fier, de la roată și cal, dar au ajuns destul de repede la manipulări genetice, la dinozauri și clonări umane. Aveau și ei savanții lor, „oameni cu nume,” care erau, ca și astăzi, înhămați în efortul colectiv de a servi o societate violentă și criminală.

Pe Terra, fiecare acțiune produce reziduuri. Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă. Dar situația era mult mai complicată înainte de potop. Fumul, praful, produsele chimice și biologice se acumulau în stratul de apă de deasupra atmosferei, care devenea pe zi ce trece tot mai opac. Acest lucru împiedica soarele să mențină acea uriașă cantitate de apă în suspensie. Mutilarea ecosistemului comportă anumite costuri, chiar dacă Dumnezeu este dragoste acolo unde toate gândurile omului sunt îndreptate în fiecare zi numai spre rău.

El a avertizat timp de 120 de ani: „Voi faceți lucrurile complet greșit. Curând, cantități uriașe de apă se vor prăvăli peste voi. Vă rog să Mă ascultați. Eu am o cale mult mai bună de a realiza aceste lucruri. Sunt gata să vă învăț regulile creațiunii, legile hidro-dinamicii, fizica platourilor continentale, o astronomie complet nouă.” Dar ei nu au dorit să asculte. Aveau de construit un imperiu, iar rezultatele erau satisfăcătoare. Și se simțeau obligați față de creierul care se afla în spatele întregului sistem politic și administrativ.

Dumnezeu nu a redus puterea soarelui, așa cum cred unii, astfel ca apa aceea să se prăbușească peste oameni. Când este refuzat, El nu părăsește scena cu o spectaculoasă demonstrație de putere, furios pe cei ce L-au gonit. El este tulburat și torturat de consecințele veșnice ale dezastrului care se abate peste oameni. Dar El nu Se poate amesteca acolo unde există o voință pentru o altă cale. El a garantat libertatea de alegere prin însăși legea desăvârșită a slobozeniei, care este o transcriere a caracterului Său. Libertatea de alegere... vai, ce teribilă responsabilitate!

O sută douăzeci de ani de batjocură și dispreț au convins universul spectator că Dumnezeu va trebui să-i lase pe drumul lor. Fizicienii acelei lumi nici nu bănuiau ce bombă de mediu au produs, iar Satana nu credea că Dumnezeu va lăsa pe scumpii Lui copii să moară; avertizarea aceea nu era, pentru el, decât un scenariu nebun prin care să-i sperie ca să se întoarcă la El. În ziua aceea Lucifer a învățat o lecție despre LEGE: faptele au consecințe, iar prețul va trebui plătit.

Dumnezeu a folosit toate metodele posibile spre a-i convinge că se joacă cu viața lor. A recurs chiar la minuni spre a depăși bariera acelei orbiri încăpățanate. Animalele au început să se adune singure în jurul corăbiei lui Noe. Nu le-a alergat nimeni prin păduri. Ele intrau de bună voie în corabie. Dar nici acest fenomen

ului nu a impresionat pe nimeni. Nici un suflet nu dorea să se facă de râsul societății, urcând într-o asemenea cutie ridicolă.

Dumnezeu fiind astfel refuzat, protecția Lui batjocorită, sfatul Său ignorat, stratul protector al harului divin era acum restrâns la un singur punct, corabia lui Noe. Era singurul loc unde Dumnezeu mai avea acces. Omenirea și universul au avut ocazia să vadă cât de violentă și ucigașă poate fi natura, acolo unde harul lui Dumnezeu este izgonit, refuzat și batjocorit. Acolo unde ființe inteligente doresc să creeze o zonă liberă de neprihănirea lui Hristos, iar Dumnezeu este gonit de acolo, produsul final este o zonă a fărâdelegii, o zonă în care legea nu mai funcționează. Iar într-o zonă în care legea nu mai funcționează, te poți aștepta la toate nebuniile și cataclismele posibile și imposibile, imaginabile și inimaginabile. În lipsa legii lui Dumnezeu, universul devine criminal. Dacă Fiul lui Dumnezeu nu stopa aberația lui Lucifer, ea se întindea ca o urgie, limitând pe Dumnezeu și producând fenomene devastatoare.

Așa s-a întâmplat la potop. Mai mult de o mie de ani de acte necugetate și barbarii la adresa mediului au făcut ca ordinea instituită de Dumnezeu la început să devină instabilă. Aglomerarea de elemente poluante în atmosfera terestră a produs o răcire progresivă a acesteia, până când imensa cantitate de apă care înconjură pământul nu a mai putut fi păstrată la locul ei. Echilibrul acesta delicat fiind stricat, stăvilarele cerului s-au deschis, iar brâul de protecție al planetei s-a prăbușit la sol. Greutatea uriașă care presa acum scoarța terestră a făcut ca izvoarele adâncului să se deschidă, contribuind și ele la creșterea rapidă a nivelului apelor. Expresia „stăvilarele cerului” ne ajută și ea să înțelegem că exista un mecanism care ținea apa în suspensie, și care, afectat, s-a „deschis” (Geneza 7:11). Noi astăzi ar trebui să dăm slavă zi și noapte lui Dumnezeu pentru cei patru îngeri care țin încă „stăvilarele” nimicirii, care, lăsate de capul lor, ar nimici rapid orice urmă de viață pe pământ.

Există un element deosebit pe care Dumnezeu l-a așezat în istoria potopului. Da, Moise a descris catastrofa ca fiind produsă de Dumnezeu. Aceasta a fost calea de a feri ochii noștri de slava lui Dumnezeu. Dar un element unic așezat în istoria potopului ajută rămășița să privească dincolo de măhramă. Este vorba de curcubeul legământului. Moise ne spune că rostul curcubeului este acela de a-I aminti lui Dumnezeu că a promis să nu mai repete pedeapsa cu potopul, atunci când norii de pe cer vor vărsa ploaie pe pământ.

Curcubeul strigă că potopul trebuie înțeles altfel. Oricine știe că Dumnezeu nu uită și nu are nevoie să-I aducă cineva aminte despre ceea ce are de făcut. Atunci care este rostul curcubeului?

După potop, mediul s-a schimbat radical, datorită dispariției aceluia strat de apă de deasupra atmosferei. Au apărut anotimpurile, pământul era acum udat de ploi, lucru complet necunoscut înainte. Astăzi noi înțelegem fenomenele care produc curcubeul, dar el nu trebuie să-I aducă aminte lui Dumnezeu să oprească apa la timp, deoarece așa a promis. Curcubeul vrea să spună că noua structură a

planetei nu mai permite un potop universal deoarece acel uriaș înveliș de apă a dispărut pentru totdeauna atunci, la potop. El alcătuiește acum mare parte din apa oceanelor planetare, care, după potop, au acoperit o mare parte din suprafața globului. Dumnezeu, în bunătatea Lui, era acolo spre a salva ce se poate salva. Din dragoste pentru Noe și pentru noi, urmașii lui, Dumnezeu a organizat planeta astfel ca oceanul planetar să devină rezervorul de binecuvântări pentru o planetă răzvrătită. Oceanul este sursa de oxigen și filtrul principal pentru poluarea globală pe care noi o producem ca rezultat al stilului de viață pe care l-am creat. Curând, această apă binecuvântată va deveni ca sângele vărsat pentru gloria stăpânitorului acestei lumi.

Dar despre acest subiect nu doresc să scriu. Vom trăi și vom vedea efectele modului nostru de viață, când harul protector al lui Dumnezeu va fi gonit de o închinare universală la Baal, iar cei patru îngeri vor fi obligați să părăsească prețioasa lor misiune. Sper ca cititorii acestui articol să nu se afle printre cei care vor blestema pe Dumnezeu din cauza lucrurilor teribile care se vor întâmpla pe pământ.

***